

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ M. M.**, bývajúceho v P. a **2/ M. M.**, bývajúcej v P., zastúpených JUDr. P. L., advokátom v P., proti žalovanej **P.**, so sídlom v Ž., zastúpenej spoločnosťou S., so sídlom v B., **o určenie povinnosti zachovať zmluvne dohodnutú revizibilnú úrokovú sadzbu**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 79/2013, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2013 sp. zn. 8 Co 380/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením z 18. júna 2013 č. k. 7 C 79/2013-69 námietku nedostatku právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci vznesenú žalovanou zamietol. V odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobcovia sa návrhom doručeným súdu 8. marca 2013 domáhali rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú úročiť úver poskytnutý na základe zmluvy o hypotekárnom úvere z 13. februára 2006 úrokovou sadzbou 1,706 % p. a. od 13. februára 2013 do 13. februára 2014. Žalovaná 12. júna 2013 doručila súdu podanie, v ktorom okrem iného namietala nedostatok právomoci súdu. Poukazovala na čl. VIII. bod 6 Všeobecných obchodných podmienok z 12. decembra 2012 (ďalej už len "VOP"), podľa ktorého si zmluvné strany dojednali rozhodcovskú doložku, ktorou sa dohodli, že všetky ich prípadné vzájomné spory majú byť prejednané a s konečnou platnosťou rozhodnuté v rozhodcovskom konaní Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie. Na prejednanie a rozhodnutie tohto sporu teda nie je daná právomoc všeobecných súdov.

Okresný súd dospel k záveru, že námietka nedostatku právomoci všeobecného súdu nie je dôvodná. Z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že by bola platne medzi účastníkmi uzavretá rozhodcovská zmluva. V zmluve o poskytnutí hypotekárneho úveru žalobcovia neprejavili vôľu prijať návrh rozhodcovskej zmluvy a teda podpisom úverovej zmluvy nedošlo zároveň k platnému uzavretiu rozhodcovskej zmluvy. Skutočnosť, že žalovaná ako banka vo VOP uvedie prejav vôle klienta o prijatí návrhu rozhodcovskej zmluvy, resp. zároveň právo odstúpiť od rozhodcovskej doložky, pričom s takouto podmienkou klient nie je oboznámený a tieto VOP sú len zverejnené v obchodných priestoroch banky alebo na internetovej stránke, nemôže vyjadrovať vôľu klientov, t. j. aj žalobcov uzavrieť takúto rozhodcovskú doložku. Podmienkou platnosti rozhodcovskej zmluvy je písomná forma, pričom nebolo preukázané, že by táto bola obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch alebo dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli tak, ako to umožňuje ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovanej uznesením z 29. novembra 2013 sp. zn. 8 Co 380/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. V odôvodnení uviedol, že otázku svojej právomoci (v prípade ak bola medzi účastníkmi uzavretá rozhodcovská zmluva) rieši súd ako predbežnú. To znamená, že ak je v tomto smere podaná zo strany žalovanej námietka nedostatku právomoci všeobecného súdu vec prejednať a o nej rozhodnúť a súd takejto námietke nemieni vyhovieť, nevydáva o tom žiadne rozhodnutie a bez ďalšieho pokračuje v konaní. Iba v prípade, že mieni námietke žalovanej vyhovieť, konanie zastaví. Zo znenia ustanovenia § 106 ods. 1 O.s.p. (na rozdiel od ustanovenia § 105 ods. 2 O.s.p.) nevyplýva skutočnosť, že by súd mal v prípade zistenia, že námietka žalovanej nie je dôvodná, povinnosť o tejto námietke procesne rozhodnúť. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené závery odvolaním napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p. bez ďalšieho zrušil. Otázku, či má v predmetnom konaní právomoc vo veci konať a o nej rozhodnúť, bude riešiť súd prvého stupňa ako otázku predbežnú.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Uviedla, že medzi účastníkmi konania existujú minimálne dve samostatné platne dojednané rozhodcovské doložky zakladajúce právomoc Stáleho rozhodcovského súdu

Slovenskej bankovej asociácie na prejednanie a rozhodnutie predmetného sporu vo veci samej. Všeobecný súd podľa názoru žalovanej preto nemá právomoc posudzovať otázky veci samej a ani nemôže vyžadovať od účastníkov konania, aby predmetné otázky dokazovali a vyjadrovali sa k nim. Žalovaná svoje dovolanie ďalej odôvodnila tým, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Vo vzťahu k tejto procesnej vade konania žalovaná namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a z toho dôvodu nepreskúmateľné. Tvrdí, že sa odvolací súd vôbec nezaoberal jej odvolaním. Uviedla, že nesprávny právny názor odvolacieho súdu o tom, že súd nemá rozhodovať o nedôvodnej námietke právomoci samostatným uznesením viedol k odňatiu možnosti konať pred súdom. Dovolatelka napokon namieta, že uznesenie odvolacieho súdu bolo vydané v rozpore so zásadou prekvapivých rozhodnutí. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného

významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Keďže dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených uznesení (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu bolo zrušené uznesenie súdu prvého stupňa), je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

Prípustnosť dovolania žalovanej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľka namieta, že súdy v danom prípade rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci (§ 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O.s.p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (viď bližšie § 7 ods. 2 O.s.p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Žalovaná v dovolaní namieta právomoc všeobecných súdov rozhodovať vo veci samej. Predmetom dovolacieho prieskumu je však rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým tento zrušil procesné rozhodnutie súdu prvého stupňa z dôvodu jeho nadbytočnosti. Odvolací súd ako aj súd prvého stupňa mali právomoc (odvolací súd v konkrétnej situácii aj povinnosť) rozhodnúť o procesnom návrhu účastníka občianskoprávneho konania vedeného na Okresnom súde Žilina. V predmetnej veci preto nemožno hovoriť o prípustnosti dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu; vo veci nie je daná právomoc iného orgánu a navyše sa ani nerozhodlo vo veci samej. Dovolateľkou tvrdená vada podľa § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p. preto konanie nezaťažila.

Dovolateľka ďalej namieta, že jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). So zreteľom na to dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k dovolateľkou tvrdenej procesnej vade.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namieta nepreskúmateľnosť uznesenia odvolacieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za nadbytočné, čo ho viedlo k záveru o nutnosti predmetné rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Keďže odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo veci nemalo byť vydané, správne sa vecne nezaoberal žalovanou v odvolaní tvrdenými dôvodmi nesprávnosti predmetného rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto nemožno považovať za svojvoľné, zjavne

neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolateľka ďalej namieta, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo aj v dôsledku nesprávneho právneho názoru odvolacieho súdu. Ani s týmto tvrdením žalovanej sa dovolací súd nestotožňuje. Otázku, či má súd prvého stupňa v predmetnom konaní právomoc vo veci konať a o nej rozhodnúť, si súd prvého stupňa vyrieši ako otázku predbežnú. V prípade ak dospeje k záveru, že námietka nedostatku právomoci súdu nie je dôvodná, bude jeho povinnosťou sa v rozhodnutí o veci samej s tvrdeniami žalovanej v tomto smere riadne vysporiadať, pričom proti takémuto rozhodnutiu sa žalovaná bude mať možnosť odvolať. Žalovaná preto v tomto smere nebola a ani nebude vylúčená z realizácie svojich procesných práv.

Dovolateľka odvolaciemu súdu napokon vyčíta, že jeho rozhodnutie bolo vydané v rozpore so zásadou prekvapivých rozhodnutí.

Ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. doplnené do Občianskeho súdneho poriadku novelou vykonanou zákonom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15. októbra 2008 vyžaduje v odvolacom konaní dať možnosť účastníkom konania vyjadriť sa vždy, ak odvolací súd uvažuje, že svoje rozhodnutie založí na iných právnych dôvodoch, ako to urobil súd prvého stupňa. Predpokladom pre postup podľa uvedeného zákonného ustanovenia odvolacím súdom je, že na vec sa podľa odvolacieho súdu vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a že toto ustanovenie je pre rozhodnutie vo veci určujúce. Účelom prijatia tejto novely bolo, aby sa v praxi zabránilo vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí tým, že účastník bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia na zistený skutkový stav.

Podľa dovolacieho súdu v posudzovanej veci o takýto prípad nejde.

Odvolačný súd v rámci preskúmania správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa na základe podaného odvolania žalovanou nedospel k záveru, že na vec sa vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré dovedy pri rozhodovaní súdom prvého stupňa nebolo použité. Odvolačný súd na vec použil tie isté ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ako súd prvého stupňa, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia. Posudzujúc vec rovnako ako súd prvého stupňa v zmysle § 106 ods. 1 O.s.p. dospel len k opačnému právnemu názoru v otázke povinnosti súdu rozhodnúť o námietke právomoci vznesenej žalovanou. Svoje rozhodnutie nezaložil na iných právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, vychádzajúcich z ustanovení právneho predpisu, ktoré neboli doposiaľ použité. Nešlo teda o vydanie tzv. prekvapivého rozhodnutia tým, že žalovaná sa nemala možnosť vyjadriť k novej aplikácii dovedy nepoužitého ustanovenia právneho predpisu na zistený skutkový stav veci. Odvolačný súd preto ani týmto svojím postupom nevylúčil žalovanú z realizácie jej procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva a teda neodňal jej možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel odvolačný súd k záveru, že v danom prípade je dovolanie žalovanej podľa § 239 O.s.p. procesne neprípustné a že jeho prípustnosť nemožno vyvodiť ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania z dôvodu, že nepodali návrh na ich priznanie a v dovolacom konaní im ani žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2015

JUDr. Viera Petriková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová